

Sommarlov

Så var ännu en VB-termin till ända. Troligtvis den 85:e får jag det till när jag räknar. Vet inte hur många som krävdes för att man skulle räknas som överliggare enligt studenttraditionen. Fast vi som kämpar på med VB ser oss nog hellre som överlevare än som överiliggare om vi får välja själv.

Vill bara instämma i budskapet i bilden nedan.

En grupp som kanske förtjänar detta lite extra är alla kommunalpolitiker som just nu kämpar sig igenom ett tvådagarsmöte om Lunds budget.

Här nedan publiceras en artikel från mötet från Hanna Gunnarsson. Vi publicerar också hennes inledningsanförande för den som liksom red inte följer mötets alla detaljer. Texten har VB lånat från Hannas blogg.

Eventuella analyser och granskningar får för VB:s del vänta till hösten som för oss startar den 18 augusti.

red

Fortsätt rösta på förslaget att asylsökande ska få bo kvar!

Medverka till en humanitär folkstorm! Fram till den 26 juni går det att rösta för Bertil Egerös förslag att asylsökande ska få bo kvar i sina boenden även om deras ålder utreds. Hittills har fler än 600 stött förslaget. Antalet kan säkert mångdubblas under de tre veckor som röstningen fortsätter.

[Gör din röst hörd i asylpolitiken! »](#)

6-dagarskriget och ockupationens brott av Gunnar Stensson

"NO GREATER LIE

To cover up the crimes the occupation has needed propaganda-driven media that betrays its role, an engaged education system that violates its mission, a duplicitous security establishment, politicians lacking a conscience and a civil society that doesn't have a clue."
Gideon Levy, Haaretz 2/6.

En representant för dessa israeliska politiker utan samvete och det israeliska civilsamhälle som inte har en susning försökte i Sydsvenskan 12/6 dölja ockupationens brott i en artikel med rubriken "Det är absurt att göra Israel ansvarigt för den bristande jämställdheten och emancipationen i det palestinska samhället".

Det var den israeliska regeringens ambassadör i Sverige, Isaac Bachman.

Sydsvenskan har upprepade gånger gett honom utrymme på sina opinionssidor och sällar sig alltså till de propagandadrivna media som försöker dölja ockupationens brott.

Lyckligtvis finns Haaretz, en liberal tidning i Israel, som avslöjar lögnerna om brotten.

Årliga budgetdebatten - en historia om nedskärningar av Hanna Gunnarsson

När Veckobladets läsare läser detta är kommunfullmäktige förmodligen på upploppet av årets tvådagars-kommunfullmäktigemöte (eller kanske rent av redan klara!). Det årliga budgetmötet är som vanligt två dagar långt och hålls som vanligt mitt i studentveckan. När försommaren är som finast sitter fullmäktige inomhus och debatterar (tjaffsar om) siffror.

Precis som tidigare år fanns ett stort antal budgetförslag på bordet, totalt sju stycken. S och Mp la fram en gemensam budget som kommunens styrande partier och M, C och KD samarbetar. Övriga partier la helt egna förslag.

Budgetarna kan tyvärr sammanfattas med ett enda ord: "nedskärningar". Det var bara Vänsterpartiets och Feministiskt initiativs budget som innehåller satsningar på välfärden, men även de borgerliga partierna har en del specifika satsningar på olika hjärtefrågor. Den socialdemokratiska och miljöpartistiska budgeten är tyvärr en besvikelse. Från början fanns inte en enda satsning, de enda ökningarna var kostnader som vi redan visste att vi skulle ha (ett dyrare färdtjänstavtal, till exempel). S och Mp la under debatten in en satsning på fortbildning på skolan, men gjorde samtidigt en nedskärning på nästan 40 miljoner i skolbudgeten. För det är just nedskärningar som är det genomgående temat hos S och Mp. Varje nämnd ska göra besparingar. S-Mp-budgeten är väldigt lik de budgetar som borgarna la under sin senaste mandatperiod: Nedskärningar på en eller två procent, och inga särskilda satsningar. En passiv, tråkig och sorglig budget.

Vänsterpartiets budget innehåller däremot stora satsningar på välfärden: 40 miljoner extra till vård och omsorg (äldreomsorgen m.m.) och 35 miljoner extra till skolan, från förskolan till vuxenutbildningen. I vänsterpartiets budget finns dessutom viktiga feministiska satsningar på jämställda löner, avskaffa delade turer och prova 6 timmars arbetsdag i äldreomsorgen. Vi stryker kommunens deltagande på Almedalen och fastighetsmässan Mipim, avskaffar kommunens kostnader för alla internfakturer, ger extra resurser till byggnadsnämnden och tekniska nämnden för planering och underhåll samt lägger nästan 15 miljoner på kultur- och

fritid för att sänka avgifter och ge fler ungdomar möjlighet att utöva kultur och idrott. V:s budget finns att läsa här i sin [helhet, och i sammanfattning](#),

I hänryckningens tid av Lucifer

Jag har blivit Pingstvän på gamla dagar. Nej, inget religiöst eller så, jag sörjer bara Annan Dag Pingst, som våra beskäftiga lagstiftare har plockat bort. Annandag Pingst var ju en kravlös extra helgdag som markerade den blomstrande försommaren. Nu har det blivit en ordinär veckända utan den minsta festkänsla. I stället har vi fått den meningslösa nationaldagen, förr Svenska Flaggans dag, som har kvar sin gamla aura av gymnastikuppvisningar och hemvärnskonserter.

Reaktionär önskan

Ja, se där lite allmän kverulans och populism. Jag är nämligen övertygad om att jag har en klar majoritet av svenska folket bakom mig i min saknad av annandagen. Vi brukar ju säga att med politiken kan man inrätta samhället som man vill ha det. Men tänk er att man på allvar skulle resa kravet på att annandagen skulle återuppstå. Man skulle bli utskrattad och förlöjligad och bli betraktad som reaktionär. Nej, det är nog kört, nu får vi sitta där med denna nya helgdag och längta efter den gamla. Chanslöst. Hur kunde Vänsterpartiet gå med på det här?

Lunds gymnasiebusiness

Veckans intressanta politiska utspel står FNL för när de kräver förtur för Lunds elever till gymnasieplatserna. Som bekant är det utsocknes som tar upp mer än 60 procent av platserna. Lund har ett avtal med ett stort antal kommuner om att vi tar emot deras elever. Det är därför man vill bygga ännu en gymnasieskola. Vad är tanken bakom?

Allmän välvilja från Lund? Knappast, det handlar nog mer om att få in mer pengar. V har sedan ett antal år opponerat mot detta och försökt väcka andra kommuner till insikt. Det innebär att man försämrat möjligheterna för andra att bygga egen gymnasieutbildning och därmed utarmat den lokala kulturmiljön. Det har varit svårt att få andra kommuner att tänka så långt. V har fått nöja sig med att säga nej till ytterligare ett gymnasium i Lund.

Men när FNL nu använder egennyttaargumentet kan situationen förändras. Socialdemokraterna har tidigare varit inne på tanken och oroat sig för lundaeleverna, Det är ett ytterst rimligt argument: Lunds kommun har att i första hand fylla behoven för de egna kommuninnevärdarna. I sista hand handlar det här också om det fria skolvalet, man ingen tycks våga göra något.

Nästan en valseger

Jag är ingen vän av valvador, och valutgångarna under senare år har inte varit så muntra. Men valet i Storbritannien för två veckor sedan: det var länge sedan jag kände mig så upplivad! Visst Labour vann inte, men vilken kampanj och vilken återkomst för socialismen! Här har Corbyn förtalats och odugligförklarats sedan han valdes till ledare för ett par år sen och nu visar han sig kunna entusiasmera en hel generation av nya Labouranhängare. Svenska socialdemokrater tar förstås avstånd – folk av hans sort är det sista S vill kännas vid när man ska närma sig borgarna inför nästa regering.

S-politiken efter Juholt är en enda lång kedja av högerjusteringar (senast den exempellösa anknytningen till Trumps USA som i augusti ska manifesteras genom tusen amerikanska

soldaters deltagande i kommande Östersjöövning). Juholt manövrerades ju bort av partihögern inom S – vad de gamla Blairanhängarna försökte mot Corbyn i England. Och ingen tycks bry sig om att S håller på att spela bort Sveriges alliansfria utrikespolitik.

Byggnadsnämnden: Fel namn beslutades! av Ulf N

Byggnadsnämnden har som kanske är bekant utmanat lundaborna att ge namnförslag på de nya stadsdelarna som gått under arbetsnamnen Lund Sydväst och Öresundsvägsområdet.

Anledningen till detta är att nämnden inte gillade tjänstemannaförslaget gällande det sistnämnda området: Fabriksstaden.

Många namnförslag lämnades in. Av dessa föreslog tjänstemännen fortsatt Fabriksstaden för området vid Öresundsvägen och Höjedal för sydvästra Lund.

Återremiss

I maj beslutade nämnden i relativt stor enighet att i stället kalla det sistnämnda området för Källby. Kring namngivningen av Öresundsvägsområdet rådde större oenighet. Fast på en punkt var nämnden enig: Fabriksstaden skulle inte väljas. Valet stod i stället mellan Västerbro och Öresundsvången. Nämnden ville då ha argumenten för de två namnförslagen ytterligare belyst och återremitterade ärendet.

Vid nämndens sammanträde nu i början av juni skulle så namnet definitivt beslutas. I beslutsunderlaget fanns bland annat ett yttrande från Lantmäteriet, Sektionen för ortnamn och sekretess i Gävle.

Lantmäteriet skriver i sitt yttrande bland annat: ”Lantmäteriet konstaterar att namnförslaget Öresundsvången anknyter till den i området centralt belägna Öresundsvägen. Gatan har fått sitt namn efter det tidigare Sockerraffinaderiet Öresund som hade sin anläggning på platsen. Namnet ansluter i övrigt till de i Lund förekommande namnen på -vången som anger områden i staden: Galjevången, Kyrkovången, Möllevången m. fl. Det föreslagna namnet Öresundsvången kommer även att sekundärt kunna kopplas till den tidigare verksamheten i området, och bidrar därför till att bevara den lokala industrihistorien.”

”Inte genomskinligt”

Vidare säger Lantmäteriet: ”Namnförslaget Västerbro är härlett ur namnet Kung Oskars bro som avser en bro över det närliggande järnvägsområdet, samt stadsdelsnamnet Väster. Alternativt kan, enligt förslaget, ordet bro även syfta på den gamla vägen som gått genom området, där vägbanan i det då delvis sankna området kunde kallas bro. Namnet Västerbro är enligt Lantmäteriet inte lika tydligt utpekande och genomskinligt som förslaget Öresundsvången, och namn på -bro saknas helt i Centrala Lund.”

Lantmäteriet konstaterar därför att Öresundsvången bättre passar in i det befintliga ortnamnsskicket och förordar att namnet Öresundsvången ska antas.

Hör inte hemma i Lund

Trots de närmast förödande argumenten mot namnet Västerbro föreslog Stadsbyggnadskontoret att namnet Västerbro skulle väljas. För detta förslag röstade en majoritet bestående av S och M, medan MP, L, C och KD röstade för Öresundsvången. (V var inte närvarande vid mötet). Så nu får Lund dras med ett namn som i stort sett saknar historisk förankring och som inte hör hemma i ortsnamnsskicket ti övrigt.

När var "America great"? av Gunnar Stensson

Jag funderade över vad ordet "great" betyder under en promenad till Sankt Lars vårdcentral. Make America Great. Great Britain. Inte bara Donald Trump utan också Theresa May är besatt av ordet great.

Det innebär inget positivt i samband med imperier, erövringar och nationalism, tänkte jag. Kanske finns andra sammanhang där det kan användas.

Om adjektivet great skulle användas om någon period i USA:s historia, vilken skulle det i så fall vara?

Jag gjorde en snabbspolning i minnet och fick ihop en lista. (En massa råkor väsnades i ett träd). När jag kom hem skrev jag ner listan. För att få en sorts kronologi utgick jag från några presidenter, alls inte alla. Sedan delade jag upp listan i fyra perioder. Då såg den ut så här:

USA-krönika

1776-1932

Washington: Självständighetsförklaring. Slavhandel och slaveekonomi. Södern: bomullsplantager. Nord: industrialism.

Lincoln: Amerikanska inbördeskriget. Slaveriet avskaffas. Västern erövrar. Indianutrotning. Invandring.

Wilson: Första världskriget. Det glada 20-talet. Rasism. Segregation. Depression.

1932-1960

Roosevelt: New Deal. Pearl Harbour. Normandie.

Truman: Hiroshima. Marshallhjälp. Kallt krig. Nato. Mc Arthur vill använda kärnvapen i Korea.

Eisenhower. Tja. Han hade gjort sitt som ÖB.

1960-2000

Kennedy: Medborgarrättskamp. Kuba. Mördad 63.

Johnson: Vietnam. Martin Luther King mördad. Robert Kennedy mördad.

Nixon: Black Power. Black Muslims. Watergate. Militärkupp i Chile.

Ford: ut ur Vietnam.

Carter: Ambassadockupation i Iran.

Reagan: Krig Irak-Iran. Berlinmuren rivs. "Historiens slut".

Bush d.ä.: Kuwaitkriget

Clinton: Bombning av Belgrad. Avtal Israel-Palestina.

2000-2017

Bush d.y. World Trade Center. Invasion i Afghanistan och Irak.

Obama: Ekonomisk kris. Obama-care. Arabisk vår. Syrien. IS.

Trump: America First. Make America Great Again. Isolationism. Bryter med klimatavtalet.

Den första perioden är förstås bara en sorts historisk sammanfattning att utgå ifrån. De andra tre har jag bevittnat och engagerat mig i med intensivt intresse.

Under perioden 1932-60 var jag fylld av ganska okritisk beundran för USA. Inte bara jag. Sådan var den allmänna opinionen efter andra världskriget i Sverige och övriga väst. Många stannade i den attityden resten av livet.

Perioden 1960-2000 fylldes jag av frustration och vrede, en vrede som förstärktes av mina tidigare förväntningar. USA-imperialismen härskar. Krossa den!

2000-talets USA utvecklades till en global katastrof, utlöst och underhållen av USA. Obama försökte bromsa. Valet av Donald Trump bekräftar kollapsen.

Vad kunde motivera ordet great för att karaktärisera USA ungefär mellan 1930 och 1960?

I första hand det banala konstaterandet att USA blev världens mäktigaste nation genom segern i andra världskriget. Men också Roosevelts sociala politik under 30-talet, sammanfattad i beteckningen New Deal, och Trumans satsning på Europas återuppbyggnad genom Marshall-hjälpen.

Att Donald Trumps isolationism är raka motsatsen till den som fördes under USA:s stora tid behöver inte ens påpekas.

Trump är konsekvent inriktad på att göra America small på alla områden. En liten bromskloss, inriktad på vinst.

Vad händer perioden efter 2020?

Inledningsanförande i budgetdebatten 2017 - om en vänsterbudget i Lunds kommun

Vänsterpartiet inledningsanförande Lunds kommuns budget 2017-06-14

Hanna Gunnarsson, gruppleadare

(Hämtad från Hanna Gunnarssons [blogg](#))

Kära lundabor och kommunfullmäktige!

Vänsterpartiet kommer idag att lägga fram en budget i Lunds kommun som bygger på att stärka välfärden och att förbättra arbetsmiljön för kommunens anställda, framförallt för alla som jobbar inom omsorgen där arbetsbelastningen idag är väldigt hög. En stor del av de som jobbar inom omsorgen är kvinnor. Vänsterpartiets budget är en stark feministiskt budget som omfördelar resurser och utjämnar klyftor i samhället.

Vänsterpartiets budget innehåller rejäla satsningar på välfärden, på det som är grunden i kommunens arbete. Vår budget ger möjligheten att anställa fler i skolan och omsorgen, ge mer tid för varje enskilt barn och äldre, att höja löner, förbättra arbetsmiljön eller sänka arbetstiden. Sådant som gör att välfärden blir starkare och kommunen anställda får en bättre vardag. Vi vet att det behövs, vi ser det i den lundensiska verkligheten varje dag. I vänsterpartiets budget finns

40 miljoner mer till äldreomsorgen och 35 miljoner mer till Lunds skolor och vuxenutbildning. Det är pengar som vi vet behövs.

I Vänsterpartiets budget finns flera viktiga feministiska satsningar, framförallt att förbättra arbetsmiljön för de anställda, oftast kvinnor, inom äldreomsorgen. Vi går från ord till handling med tre viktiga förbättringar. Den första är att avskaffa de ofrivilliga delade turerna i kommunen. Kommunfullmäktige har redan sagt ja till att avskaffa de delade turerna genom att bifalla en motion från Vänsterpartiet. Att avskaffa de delade turerna är inte bara en förbättring för de som arbetar i Lunds kommun nu utan också en satsning som kommer göra det enklare att rekrytera personal och behålla den personal som vi redan har.

Den andra är att sänka arbetstiden inom delar av äldreomsorgen till 6 timmar. Inom äldreomsorgen är det idag en stor risk att personalen inte orkar arbeta hela arbetsdagar och tvingas gå ner i arbetstid för att orka med sitt jobb. Runt om i landet, i både offentlig och privat verksamhet, har 6 timmars arbetsdag provats med goda resultat, framförallt för arbetsmiljön och i minskning av sjukskrivningar, men också genom mer effektivt arbete under de timmar som man jobbar. Vi tror att detta är framtiden och Vänsterpartiet vill att Lund sällar sig till kommuner som provar detta.

Den tredje satsningen är på att jämställa lönerna. Det finns ett lönegap mellan yrken som domineras av kvinnor respektive män med likartad utbildningsnivå. Vi måste aktivt satsa på löneökningar inom de branscher som har lägst löner idag. Dessa arbetsplatser domineras av kvinnor.

Men det absolut viktigaste i Lunds kommuns budget är att stoppa nedskärningar. I Vänsterpartiets budget finns inga nedskärningar i välfärden. Inga alls. Inte någonstans.

Det är både svårt och lätt att vara ett vänsterparti i Lunds kommunfullmäktige. Det är svårt eftersom vi som står till vänster i kommunpolitiken inte får särskilt mycket draghjälp från det rödgröna styret i arbetet för en starkare välfärd och mer rättvist Lund. Men det är också lätt, eftersom vi nästan helt saknar konkurrens på vänstersidan. Vi som står till vänster kan relativt ohotat visa på vad det faktiskt skulle gå att göra i Lund om det fanns lite större vilja och lite mer mod. Det går att lägga fram förslag på förändringar och, håll i er, det går att göra satsningar på välfärden om man bara vill.

Jag ska erkänna att jag blev lite dyster när jag såg S och Mp:s budgetförslag. Jag vet inte hur jag ska säga det här på ett snällt sätt - S och Mp:s budget är inte bra. Om man lägger den bredvid någon av alliansens budgetar från slutet av förra mandatperioden så ser man knappt några skillnader. I S och Mp:s budgetförslag för Lunds kommun finns nästan inte en enda satsning. Ingenting som gör Lunds välfärd starkare eller vårt lundasamhälle mer rättvist. De enda tilläggen är sådana kostnader vi vet att vi ändå kommer att ha, som färdtjänstavtalet. Istället innehåller S och Mp:s budgetförslag en lång rad av nedskärningar. Varje nämnd ska spara, oavsett om det är på skolan, äldreomsorgen, miljötillsynen eller det sociala arbetet. Nedskärningar överallt.

En tröst för S och Mp är att borgarnas budgetar är sämre. Antalet miljoner som sparas in på välfärden, barnen, de gamla, de som behöver mest stöd av samhället, är hisnande.

Vänsterpartiet protesterar å det bestämdaste mot alla försök att ta ut mer pengar ur våra kommunala bolag. Nu börjar det nästan likna en plundring. De extra vinstutdelningarna ur de kommunala bolagen hindrar bolagen att använda dessa pengar för nödvändiga förbättringar i sin egen verksamhet. Våra bolag är framförallt bra på att arbeta med miljö- och energifrågor. Det absolut värsta är när de borgerliga partierna vill ta ut mer pengar ur vårt kommunala bostadsbolag LKF. Detta är pengar som kommer direkt från hyresgästernas hyresinbetalningar, och är pengar som skulle gå till renoveringar och upprustningar i LKFs områden. Att ta ut mer pengar ur vårt kommunala bolag är en dubbelbeskattning av oss som bor i hyresrätt. LKFs överskott ska investeras i LKFs lägenheter, inte tas till någon annan del av kommunen. Ett extra vinstuttag drabbar hyresgästerna och gör kommunen mindre jämlik. Det hedrar S och Mp att de inte har följt de borgerliga i detta.

Kommunpolitiken handlar om det som ligger allra närmast människor. Det är här i kommunfullmäktige vi pratar om skolan och äldreomsorgen, om att motverka utsatthet och hemlöshet, om bättre cykelvägar och ökat bostadsbyggande. Det är i kommunpolitiken som vi kan se de största skillnaderna mellan de politiska partierna och de ideologiska skiljelinjerna i samhället. Det spelar roll vilka partier man röstar på och vilka partier som styr. Vänsterpartiet är i opposition i Lunds kommunpolitik. Vi lägger en egen budget och vi lägger den budget som har det tydligaste vänsteralternativet i Lunds politik. Vi vill att kommunens verksamheter ska styras av lundaborna tillsammans, utan vinstintressen för privata företag och där resurser fördelas efter behov, inte efter plånbokens storlek eller till den som skriker högst.

Lund är en fantastisk stad. Vår stad ska genomsyras av feminism och antirasism, och till och med socialism. Men detta gör vi inte på en dag och inte heller med en enda kommunal budget. Från vänsterpartiets sida lovar vi att vi i alla sammanhang ska arbeta för en starkare välfärd, mer makt och inflytande för lundaborna och en hållbar politik på alla plan - **helt enkelt mer vänsterpolitik, varje dag och överallt.**

66 år i skolan 56. 1997-2006: 11 av Den Gamle

Allianspartierna vann valet hösten 2006. Resten av året var en expeditionsperiod i Lunds nämnder och styrelser. Det administrativa system som utbildningschefen Sten-Bertil Olsson – och andra - successivt utvecklat fungerade smidigt, både när det gällde hanteringen av Lunds gymnasier (bortsett från att det fria valet drabbade Vipan) och samverkanskommunernas gymnasieutbildningar.

Rektorerna på Lunds gymnasieskolor var utomordentligt kompetenta. Särskilt uppskattade jag de kvinnliga rektorer som ledde Katte och Spyken. Alla – skolledare, tjänstemän, lärare och politiker - hade insyn i helheten. Uppstod det problem någonstans i det vidsträckta nätverket uppmärksammades det snabbt och löstes i samförstånd. Eleverna i samverkansområdet hade fri tillgång till ett mycket stort utbud av utbildningar.

Friskolorna var ännu ganska få och effekterna av det fria valet obetydliga – fränsett Vipan. Men nu förestod förändringar. Fritt val Skåne förbereddes – närhetsprincipen för gymnasieskolan i hela regionen stod på spel. Skolpengen diskuterades.

I november kallades jag som ordförande för utbildningsnämnden till kommunfullmäktige för att svara på en interpellation om hur Lunds skolor skulle påverkas när skolpengssystemet

infördes.

Det var inte självklart att det var jag som skulle göra det. Många menade att det snarare borde vara någon representant för grundskolorna.

Skolpengen skulle - enligt förespråkarna - i kombination med elevens fria val leda till att resursfördelningen mellan skolorna, inklusive friskolorna, automatiserades. Elevernas val skulle avgöra vart resurserna skulle gå. Marknaden skulle överta politikernas och tjänstemännens funktion. Dåliga skolor skulle slås ut.

Jag skrev ihop en text på ett par sidor om de administrativa problemen i samband med skolpengen, bland annat att det skulle bli nödvändigt att fastställa en mängd olika skolpengsnivåer eftersom kostnaderna för utbildningarna skilde sig, särskilt inom gymnasieskolan.

Jag påpekade också problemen som skulle uppstå i skolornas egen planering när resurserna ständigt kunde förändras. En elev kunde byta skola under läsåret. Det innebar att en skola plötsligt förlorade resurser som var nödvändiga, medan en annan skola fick ett tillskott, trots att kostnaderna inte påverkades. (Det tillskottet kunde senare omhändertas som vinst av en riskkapitalist). En skola med stor andel utlandsfödda elever kunde förlora pengar trots att den i själva verket behövde större resurser. Skolpengen kunde alltså leda till att resursfördelningen blev felaktig.

Jag lämnade in texten till fullmäktigekansliet.

Svensk skola befann sig 2006 fortfarande på internationell toppnivå och den debatt, som störtdykningen i skolans kvalitet orsakade ett par år senare, hade ännu inte inletts.

Jag gick in i fullmäktigesalen ett par veckor senare, klev fram i talarstolen, såg ut över ledamöterna, som var välbekanta för mig, och började läsa upp mitt manus. Uppläsningen var en ren formalitet. Så skulle det gå till, trots att alla ledamöterna redan fått kopior av texten tillsammans med övriga möteshandlingar.

När jag läst färdigt såg jag ut över fullmäktige, frågade om någon undrade över något, tackade för att jag fått tillfälle att framföra mina synpunkter, uppmanade fullmäktige att fortsätta debatten och beredde mig att lämna salen.

Då hoppade den moderate interpellanten fram, ställde sig mitt emot mig, spände ögonen i mig, lyfte mitt manus med båda händerna, började långsamt riva det i småbitar som singlar ner till golvet och fräste några ord. Det var som i en film. Jag kom att tänka på en scen i "Mannen som sköt Liberty Valance".

När häpnaden efter en stunds tystnad lagt sig, följde några överslätande uttalanden från fullmäktiges ordförande och ett par partiföreträdare. Scenen avslutades med att jag på väg ut ur lokalen passerade interpellanten som då reste sig, sträckte fram sin hand och mumlade en förhoppning om att jag inte var arg på honom. Vi skakade hand varpå han sjönk tillbaka på sin plats.

Vid årsskiftet upphörde mitt uppdrag i Utbildningsnämnden.

2007 fick Klostergårdsskolan med sin relativt stora andel utlandsfödda elever sina resurser decimerade, eftersom flera föräldrar valde att flytta sina barn till andra skolor. Det oroade skolledningen, lärarna, vars tjänster hotades, och Klostergårdsborna.

Byalaget, vars ordförande jag sedan några år var, kallade till ett par diskussionsmöten om resursfördelningen och skolpengen i Klostergårdens centrum. Uppslutningen av föräldrar, lärare, elever och skolpolitiker blev stor. Sittplatserna räckte inte. Diskussionen var engagerad, ibland

häftig. Lars Hansson, FP, som var skolnämndens ordförande, fick det hett om öronen.

Ett liknande möte genomfördes i Järnåkraskolan som också berördes av problemen. Som alltid i sådana sammanhang berördes stort som smått, men i centrum stod debatten om skolpengen, hemspråksundervisningen, som blivit en central del i planeringen efter flyktinginflödet under 1990-talet, och resursfördelningen.